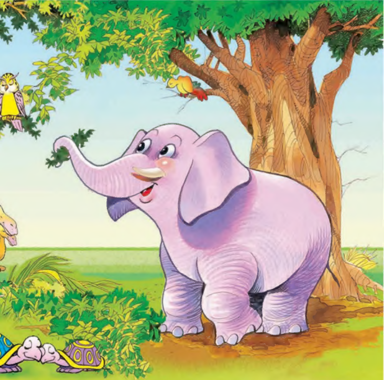
KOCA FİL'İN KAHRAMANLIĞI

O gün hava oldukça sıcaktı. Hayvanların çoğu, sıcaklığın tesiriyle uykuya dalmıştı. Sadece Koca Fil uyanıktı. O kadar çok susamıştı ki bir türlü gözüne uyku girmiyordu.

Bir ağacın altına çekilmiş dinleniyordu. Ara sıra yerden aldığı kumları sırtında gezinen böceklere püskürtüyordu. Hiç olmazsa dinlenirken rahatsız edilmek istemiyordu.

Artık susuzluğu iyice artmıştı. Ama bu yörede öyle eğilip doya doya içecekleri bir su yoktu. Bir ara hortumunu kaldırdı ve havayı kokladı. Uzaklardan bir su kokusu geliyordu. Buna çok sevindi.

Su kokusuna doğru gitmek için ayağa kalktı. Tam serin gölgeyi terk edecekti ki ince bir ses duydu. Sesin kimden geldiğini anlamak için merakla çevresine bakındı. Başını yukarıya kaldırınca sincap Uzun Kuyruk'u gördü. Anlaşılan o da uyuyamamıştı. Koca Fil:

– Sen mi seslendin Uzun Kuyruk, dedi ona.

Uzun Kuyruk, kahverengi kuyruğunu yukarıya doğru kıvırmış ve yüzünde tatlı bir gülümseme ile ona bakıyordu. Gözleri iri boncuk tanelerini hatırlatıyordu. Koca Fil tekrar:

– Ne oldu Uzun Kuyruk, bir şey mi istiyorsun, dedi.

Küçük sincabın da çok susadığı her hâlinden belliydi. Kırıp yediği son fındığın kabuğunu atıp:

– Sizin havayı kokladığınızı gördüm de, dedi.

Koca Fil cevap verdi:

– Evet, doğru görmüşsün. Havayı kokluyorum. Çünkü çok susadım.

Uzun Kuyruk heyecanla konuşmasına devam etti:

– Annemden siz fillerin havayı koklayarak en uzak yerlerdeki su kaynaklarını bile bulabileceğinizi duymuştum.

– Evet doğru. Annen doğru söylemiş.

– Peki, şimdi böyle bir koku aldınız mı?

– Evet aldım. Çok uzaklardan su kokusu geliyor.

– Peki, bu kokuyu biz neden alamıyoruz?

– Bu özellik Allah'ın biz fillere bir armağanıdır. Bir düşünsene Uzun Kuyruk, eğer böyle bir özelliğimiz olmasaydı bu koca vücutla susuzluktan ölür giderdik. Siz sincapların içeceği birkaç yudum su. Bizler ise kovalar dolusu su içeriz değil mi ya!

– Doğru söylüyorsun.

– Benim artık su bulmaya gitmem lâzım. Sen de benimle gelmeye ne dersin?

– Evet, evet, çok isterim, dedi küçük sincap gözlerini kırpıştırarak.

Koca Fil:

– Haydi o zaman atla sırtıma, deyince sincap sevinçle, ağaçtan aşağıya inip filin sırtına bindi. Sonra da Koca Fil'e teşekkür etti. Koca Fil de:

– Bir şey değil, dedi gülümseyerek.

Beraberce suyun bulunduğu yere doğru yola çıktılar.

Yolda sevimli sincap Koca Fil'e:

– Ben seni çok iyi tanıyorum, biliyor musun deyince Koca Fil:

– Nereden tanıyorsun ki sen beni, diye sordu. Uzun Kuyruk:

– Sen şu meşhur Koca Fil değil misin, dedi gözleri iri iri açarak. Sonra devam etti:

– Seni tanımayan mı var? Bütün hayvanlar tarafından tanınıyorsun. İsmin dilden dile dolaşıyor.

– Neler konuşuluyormuş bakalım hakkımda, dedi Koca Fil gülümseyerek. Aslında bir taraftan da onunla şakalaşıyordu. Uzun Kuyruk heyecanla atıldı:

– Hani başınızdan geçen bir olay varmış ya.

– Eee, dedi Koca Fil.

– İşte o olay bizleri çok etkiledi. Hatta bütün hayvanlar bu hikâyeyi bizzat sizden dinlemek istiyorlar, deyince Koca Fil:

– O olay, bir yönüyle acı, bir yönüyle tatlı bir hatıraydı benim için, dedi. Sincap sordu:

– O gün yaşadıklarınızı bana anlatabilir misiniz?

Koca Fil hüzünlenmişti:

– Pekâlâ dedi. Madem o kadar arzu ediyorsun anlatayım.

Bir taraftan yürüyorlar, bir taraftan da konuşuyorlardı. Koca Fil anlatmaya başladı:

– Uzun yıllar önceydi. Ben Habeş hükümdarı Necaşi'nin ordusunda bulunuyordum. O zamanlar daha kuvvetli ve gençtim. Hortumumu doladığım şey elimden kurtulamazdı. Sonra bir gün beni Ebrehe'nin ordusuna verdiler. Artık ona hizmet edecektim.

– Ebrehe kimdir, dedi Uzun Kuyruk.

Koca Fil hortumunu havaya kaldırarak:

– Ebrehe o zaman Yemen valisiydi. Oldukça kötü biriydi. Mekke'deki Kâbe'ye her yıl hacılar gittiği için Arapları çok kıskanırdı. Bu sebepten kendisi çok büyük ve çok süslü bir kilise yaptırdı. İnsanlar onun kilisesini ziyarete gelsin istiyordu. Ama böyle bir şey olmadı. Onun kilisesine çok insan gitmedi. Ama Kâbe'ye akın akın ziyaretler devam ediyordu. Bu durum Ebrehe'yi daha da öfkelendirmişti. Kâbe'yi yıkmaya karar verdi.

Uzun Kuyruk'un gözleri iri iri açıldı:

– Aman, ne kötü biriymiş bu Ebrehe, sonra ne oldu?

Koca Fil sözlerine devam etti:

– O sırada Kureyşlilerin reisi Abdulmuttalib'di. Kâbe'nin bakımını o yapıyordu.

Ebrehe'nin bu niyetini duyan Abdülmuttalib şehri boşalttırmıştı.

Uzun Kuyruk:

– Abdülmuttalib, Peygamberimizin dedesi değil mi, diye sordu.

– Evet, dedi Koca Fil. Sonra devam etti:

– Ebrehe ordusuyla Mekke'nin yakınlarında bir yere geldi. Ordunun içinde ben de vardım. İri cüsseli ve güçlü olduğum için bana çok güveniyorlardı. Çadırlar kuruldu, ateşler yakıldı. Savaş için son hazırlıklar yapıldı.

O sırada Abdülmuttalib, Ebrehe'nin yanına geldi. Yiğit bir adamdı. Ebrehe onun anlaşma için geldiğini sanmıştı. Ama Abdülmuttalib'in develerini almak için geldiğini duyunca çok şaşırdı.

Ebrehe hiddetle "Sen Kâbe'nin sorumlusu değil misin?" diye sordu. Abdülmuttalib "Evet." deyince Ebrehe, "Ben Kâbe'yi yıkmaktan söz ediyorum sen develerini istiyorsun." diye gürledi. Abdülmuttalib kendinden emin bir sesle cevap verdi: "Ben develerin sahibiyim. Onları istiyorum. Kâbe'nin sahibi ise Allah'tır. O, Kâbe'sini korur."

Bunun üzerine Ebrehe kıpkırmızı oldu. Sonra da, "Verin şu adamın develerini." dedi. Abdülmuttalib develerini alıp gitti. Sonra Mekke halkına dağlara doğru gitmelerini söyleyerek şehri tamamen boşalttırdı.

Biz o sırada savaşa hazırlanıyorduk. Ertesi sabah hemen harekete geçtik. Ben iri cüssemle görenlerin ödünü patlatıyordum. Beni uzaktan gören Araplar çok korkmuşlardı. Tam bu sırada kılavuzumuz Ebu Nüfeyl eğildi ve kulağıma şöyle dedi: "Ey Koca Fil ya çök, ya da sağ salim geldiğin yere dön. Sen Allah'ın kutsal saydığı bir yerdesin."

Bu sözler üzerine birden olanların farkına vardım. Hemen geri döndüm. Bütün ordu benim bu hareketime şaşırmıştı. Beni Kâbe'ye doğru çevirdiklerinde duruyor, sonra hemen yere çöküyordum, asla kımıldamıyordum. Geriye çevrilince yola koyuluyordum. Allah'ın bana verdiği bir ilham ve güçle böyle yapıyordum. Yoksa böyle koca bir ordunun mızrak ve kılıçlarına karşı nasıl dayanacaktım.

Bir ara gökyüzünde değişik bir kuş sürüsü göründü. Kuşların sanki çelik gibi kuvvetli kanatları ve gagaları vardı. Korkusuz ve yıldırım hızıyla uçuyorlardı. Gagalarında ve ayaklarında taşıdıkları küçük taşları ordunun üzerine atıyorlardı. Taşlar, askerlerin üzerine hızla düşüyor ve onların ölmesine sebep oluyordu. Bir süre bu kuşların orduyu taşlaması devam etti. Toz duman birbirine karışmıştı. Sonra koca ordu yaprakları yenmiş ekin tarlasına döndü. Her şey delik deşik ve yerle bir oldu.

Sonra şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Kısa sürede yağmur suları sele döndü. Sonra da bu sel, ölen askerleri sürükleyip götürdü.

O gün koca ordudan sadece ben sağ kaldım. Kâbe'nin üzerine yürümediğim için Yüce Allah, beni korudu.

Koca Fil hikâyesini bitirmişti. Uzun Kuyruk, bu hikâyeden çok etkilendi. Bu hikâyeyi bütün arkadaşlarına anlatacağını söyledi.

Bir süre sonra aradıkları su kaynağına gelmişlerdi. Suyu görünce çok sevindiler. Uzun Kuyruk'un ağzı iyice kurumuştu. Dudakları birbirine yapışıyordu. Koca Fil sevimli sincaba:

– Haydi geldik, atla aşağı ve doyasıya su iç, dedi.

Sincap aşağı atladı ve su kenarına koştu. Sonra sudan kanasıya içti. Koca Fil de buz gibi sudan doyasıya içmişti. Sonra ikisi beraber suyun içine girdiler ve suda oynamaya başladılar. Birbirlerine su attılar. Fil, koca hortumuyla ona su püskürtüyor, o da minik ayakları ve kıvrık, kahverengi kuyruğuyla fili ıslatmaya çalışıyordu.

Bir taraftan oyunlarına devam ediyorlar, bir taraftan da onlara böyle güzel nimetler verdiği için Allah'a şükrediyorlardı.